

Симеона ѣдинъ на ѣдинъ. Ето, драгы приателю, какво ѣ челяшко-то сръдце.

«— Ны ся веселыхмы като луды заради челяшко-то сръдце, когы научихъ азъ, че Симеонъ умрѣлъ въ той-зи исты день и часъ, кога-то ся растопи въ огънь-атъ на тавридскѣ-тъ полянкъ глава-та му, кож-то бѣхъ азъ излѣ-пилъ отъ воскъ. Охъ, Райно, страшно мя мѣчи свѣсть-та, бѣло-то ми лице почернѣ, а черны-тъ ми кждры побѣлѣхъ, хубава ми мдадость ся изгуби! Азъ бѣхъ другарь съ тейковы ми убийци!.... Свѣсть-та мя мѣчаше, и азъ бѣ-гахъ отъ Цариградъ, и ищѣхъ да ся скръѣж нѣгде далечъ въ планины-тѣ на отечество-то ми. Отколѣ азъ бѣхъ чулъ, че там пещера ѣ челоость на смръть-тѣ и сичкы со страхъ мину-вахъ покрай неж. Азъ наумихъ да влѣзѣмъ въ-трѣ, и налучихъ добро мѣсто за себе-си, далечъ отъ свѣт-атъ. Отколѣ тука сѣ живѣли калугере скръшомъ отъ хора-та, и сѣ приѣмали само онык, кои-то и въ стѣны-тѣ монастырскы не сѣ могли да ся скръѣжтъ отъ гоненк и отъ злобѣ людскѣ. Азъ ся сръдяхъ на майкѣ, че ты ми пѣяше сѣкогы пѣсенъ да отмѣстиж на тейка, и азъ безъ да щѣ отмѣстихъ му. И ето